

Arrest

nr. 274 955 van 4 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2022 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 mei 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Belgische schoonbroer G.N., die gebruik zou hebben gemaakt van zijn recht op vrij verkeer.

Op 5 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 249 169 van 16 februari 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 12 oktober 2021 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in functie van zijn Belgische schoonbroer G.N.

Op 15 februari 2022 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden akte, die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 23 februari 2022.

De eerste bestreden akte luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.10.2021 werd ingediend door:

Naam: R. (...)

Voornaam: N. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1993

Geboorteplaats: I. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.10.2021 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde G. N. (...), van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2. bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is

opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70). '

Ter staving van het aangehaalde recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene afgegeven te Antwerpen dd. 28.09.2020.
- aanmelding gemeente Rotterdam op naam van de referentiepersoon dd. 30.09.2019
- schrijven gemeente Rotterdam op naam van de referentiepersoon dd. 15.10.2019; bijbehorende persoonsgegevens; bijbehorend formulier waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor 16.04.2020 nog ontbrekende documenten moest voorleggen (huwelijksakte, bewijs van leven op naam van zijn kinderen)
- bewijs van uitschrijving gemeente Rotterdam op naam van de referentiepersoon dd. 19.02.2020; bijbehorend uittreksel uit de basisregistratie personen
- getuigschrift van woonst met historiek van het adres (Zelzate) op naam van de referentiepersoon dd. 19.05.2020
- administratieve attesten dd. 20.03.2020 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene en de echtgenote van de referentiepersoon in Marokko op hetzelfde adres verblijven "wanneer ze terugkeren naar Marokko" en overschrijvingen van geld vanwege de Belgische referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 02.10.2019, 08.11.2019, 13.12.2019, 07.01.2020, 04.02.2020 en 04.03.2020.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene in februari 2019 een visum type C bekam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op familiebezoek in Nederland bij ene T. A. (...), wonende te (...) in (...). Het visum was geldig van 10.02.2019 tot 04.05.2019.

Op 18.05.2020 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging aan met zijn Belgische schoonbroer op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 05.10.2020 geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 16.02.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV)(arrest nr. 254.042). De RVV stelde dat betrokkene in casu effectief geen aanvraag kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 en geen beroep kan doen op artikel 21 VWEU en de richtlijn 2004/38/EG onder meer omdat, zelfs als dient te worden aangenomen dat de referentiepersoon daadwerkelijk in Nederland verbleef (op adres (...) te (...)), uit de voorgelegde stukken nergens bleek dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland (het EU gastland) een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat betrokkene daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid2 of artikel 16, lid2 van de richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden.

Ondanks dit arrest diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met deze Belgische referentiepersoon, waarbij bijkomend énkél documenten worden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon geld stortte op de rekening van betrokkene in Marokko (nadat deze Marokko reeds had verlaten) en waaruit blijkt dat betrokkene en de echtgenote van de referentiepersoon (betrokkenes zus) in Marokko op hetzelfde adres wonen wanneer zij terugkeren naar Marokko. Géén van deze documenten heeft betrekking op een eventueel gezinsleven in Nederland.

Betrokkene kan bijgevolg nog steeds geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..
Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon die bij zijn visumaanvraag in

februari 2019 nog verklaarde en aantoonde in Marokko economisch actief te zijn als handelaar en waarvan dus mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.10.2020 dat hem op 12.10.2020 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij indiende tegen het bevel (bijlage 20) van 05.10.2020 geen schorsende werking had. Het beroep werd overigens al afgewezen op 16.02.2021. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Op 18.05.2020 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging aan met zijn Belgische schoonbroer op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 05.10.2020 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 16.02.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV) (arrest nr. 254.042). De RVV stelde dat betrokkene in casu effectief geen aanvraag kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 en geen beroep kan doen op artikel 21 VWEU en de richtlijn 2004/38/EG onder meer omdat, zelfs als dient te worden aangenomen dat de referentiepersoon daadwerkelijk tijdelijk in Nederland verbleef (op adres (...) te (...)), uit de voorgelegde stukken nergens bleek dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland (het EU gastland) een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat betrokkene daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden.

Ondanks dit arrest diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met deze Belgische referentiepersoon, waarbij opnieuw geen enkel stuk wordt voorgelegd waaruit een mogelijk gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland zou kunnen worden afgeleid. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het

*grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvragen gezinshereniging dat zijn tweede aanvraag geen kans zou maken temeer hij nog steeds de gevraagde bewijsstukken van een gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland niet kon voorleggen en enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.
(...)"*

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden akte blijkt dat deze twee onderscheiden beslissingen bevat: een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek).

Op 15 februari 2022 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) op te leggen. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 23 februari 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : R. (...)

voornaam : N. (...)

geboortedatum : (...).1993

geboorteplaats : I. (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.02.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene in februari 2019 een visum type C bekam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op familiebezoek in Nederland bij ene T. A. (...), wonende te (...) in Rotterdam. Het visum was geldig van 10.02.2019 tot 04.05.2019. Op 18.05.2020 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging aan met zijn Belgische schoonbroer op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 05.10.2020 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 16.02.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV)(arrest nr. 254.042). De RVV stelde dat betrokkene in casu effectief geen aanvraag kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 en geen beroep kan doen op artikel 21 VWEU en de richtlijn 2004/38/EG onder meer omdat, zelfs als dient te worden aangenomen dat de referentiepersoon daadwerkelijk tijdelijk in Nederland verbleef (op adres (...) te (...)), uit de voorgelegde stukken nergens bleek dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland (het EU gastland) een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat betrokkene daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de

in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden. Ondanks dit arrest diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met deze Belgische referentiepersoon, waarbij opnieuw geen enkel stuk wordt voorgelegd waaruit een mogelijk gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland zou kunnen worden afgeleid. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvragen gezinshereniging dat zijn tweede aanvraag geen kans zou maken temeer hij nog steeds de gevraagde bewijsstukken van een gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland niet kon voorleggen en enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.10.2020 dat hem op 12.10.2020 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij indiende tegen het bevel (bijlage 20) van 05.10.2020 geen schorsende werking had. Het beroep werd overigens al afgewezen op 16.02.2021. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon die bij zijn visumaanvraag in februari 2019 nog verklaarde en aantoonde in Marokko economisch actief te zijn als handelaar en waarvan dus mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 52 en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.1.1.

Verzoeker heeft op 12 oktober 2021 conform artikel 47/1, 2° Vw. een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn Belgische schoonbroer, die gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische schoonbroer of deel uitmaakt van zijn gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Dat verwerende partij evenwel niet overgaat tot een onderzoek naar het feit of verzoeker ten laste was van zijn schoonbroer in het land van herkomst en/of hij deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonbroer in Marokko.

Verweerder argumenteert immers dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG en dat hij in Nederland een gezinsleven met verzoeker heeft opgebouwd of bestendigd, zodat verzoeker bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° Vw.

Hiervoor verwijst verweerder o.m. naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 16 februari 2021, nr. 254.042.

In dit kwestieuze arrest stelde de Raad nochtans dat een Unieburger die in Nederland wenst te werken en te wonen, geen verblijfsvergunning of werkvergunning nodig heeft. Het volstaat om een geldig paspoort of identiteitskaart (afgegeven door een EU-lidstaat) te hebben om rechtmatig in Nederland te verblijven en te werken. EU-burgers die langer dan 4 maanden in Nederland verblijven, moeten zich inschrijven in de Basisregistratie Personen (BRP) in de gemeente waar ze gaan wonen.

Verzoeker heeft volgende documenten betreffende de referentiepersoon voorgelegd :

- een aanmelding bij de gemeente Rotterdam dd. 30.09.2019*
- schrijven gemeente Rotterdam dd. 15.10.2019 met vraag voorleggen bijkomende documenten*

- bewijs van uitschrijving Rotterdam dd. 19.02.2020 met uittreksel basisregistratie personen
- getuigschrift van woonst met historiek van adres Zelzate

Uit deze voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Nederland gedomicilieerd was, zodat de referentiepersoon wel degelijk gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer.

Hieruit volgt dan ook dat de referentiepersoon in Nederland een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het kader van richtlijn 2004/38/EG heeft genoten.

Immers, de richtlijn 2004/38/EG is van toepassing in Nederland. In Nederland gelden dus dezelfde principes als in België om als Unieburger verblijfsrecht te bekomen. Dit wil zeggen dat een Unieburger, en dus de referentiepersoon, maximaal drie maanden in een andere lidstaat kan verblijven zonder enige voorwaarde van formaliteiten of geldige identiteitsdocumenten, (kort verblijf, artikel 6 richtlijn 2004/38/EG) In het geval dat een Unieburger langer dan drie maanden wil verblijven in een andere lidstaat (hetgeen in casu gebeurde, de referentiepersoon was tussen 30/09/2019 en 19/02/2020 ingeschreven in de Basisregistratie Personen), kan dit als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen (artikel 7 van de richtlijn) en kunnen bepaalde administratieve formaliteiten worden opgelegd, zoals een inschrijving bij de gemeente en de overlegging van bepaalde documenten ter verificatie van het recht op verblijf (artikel 8 van de richtlijn). Op een andere basis dan in het kader van richtlijn 2004/38/EG kon de referentiepersoon geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden in Nederland verkrijgen.

Met de door verzoeker neergelegde documenten heeft hij dus voldoende aangetoond dat de referentiepersoon meer dan drie maanden volstrekt op wettige manier in Nederland verbleef en dus onder de verblijfsreglementering voor Unieburgers in Nederland verbleef.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing verder opwerpt dat verzoeker geen aanvraag kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 Vw. en geen beroep kan doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG omdat verzoeker niet heeft aangetoond dat hijzelf en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat verzoeker daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven.

Dat artikel 40ter, §1 Vw. stelt dat familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2 Vw. van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitoefenend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, onderworpen zijn aan dezelfde bepalingen als familieleden van een Unieburger.

Dat artikel 40ter, §1 Vw. geenszins als voorwaarde stelt dat het familielid, samen met de Belgische referentiepersoon, voor de aanvraag gezinshereniging in een andere lidstaat moest verblijven, zodat verweerder een extra voorwaarde aan de wet toevoegt.

Dit wordt eens te meer bevestigd door de bepalingen van artikel 52, §2 van het Verblijfsbesluit waarin de documenten worden vermeld die door het familielid bij de aanvraag gezinshereniging dienen te worden voorgelegd, te weten

- het bewijs van zijn identiteit
- documenten die aantonen dat hij aan de voorwaarden van de artikelen 40bis, §2 en §4 of 40ter voldoet

Nergens in het Verblijfsbesluit worden derhalve documenten gevraagd die moeten worden voorgelegd waaruit blijkt dat het familielid in een andere EU-lidstaat samenwoonde met de Belg die gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer.

Noch de Vreemdelingenwet, noch het Verblijfsbesluit maken derhalve gewag van een samenwonen in een andere EU-lidstaat.

Dat verweerder dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet die niet is voorzien en de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 40ter en 47 Vw en artikel 52 Verblijfsbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet op een zorgvuldige wijze genomen werd en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.1.2. In een eerste middel viseert de verzoeker (de motivering van) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 15 februari 2022.

3.1.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

In casu blijkt dat de voorliggende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, aangeeft op grond waarvan deze beslissing genomen is. In de motieven wordt met name verwezen naar de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens op gewezen dat de referentiepersoon beroep doet op artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), op de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) of op het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. In de bestreden akte worden tevens de feitelijke gronden weergegeven als waarom de referentiepersoon niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden om beroep te kunnen doen op artikel 21 van het VWEU, de Burgerschapsrichtlijn en/of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Hiertoe verwijst de gemachtigde eerst naar welbepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie. De gemachtigde verduidelijkt dat de verzoeker op 18 mei 2020 een eerste aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Belgische schoonbroer, dat deze aanvraag geweigerd werd en dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen. De gemachtigde geeft aan dat de Raad reeds oordeelde dat de verzoeker geen aanvraag kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en geen beroep kan doen op artikel 21 van het VWEU en de Burgerschapsrichtlijn omdat, zelfs als dient te worden aangenomen dat de referentiepersoon daadwerkelijk tijdelijk in Nederland verbleef, uit de voorgelegde stukken nergens bleek dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig en dat betrokkene

daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn genoemde voorwaarden. De gemachtigde stelt vervolgens vast dat de verzoeker, ondanks dit arrest, opnieuw een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van dezelfde Belgische referentiepersoon waarbij geen enkel stuk wordt voorgelegd waaruit een mogelijk gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland zou kunnen worden afgeleid. Op deze gronden besluit de gemachtigde dat de verzoeker nog steeds geen aanvraag gezinshereniging kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, derwijze dat de aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd.

Deze feitelijke en juridische motieven stellen de verzoeker genoegzaam in staat om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden en de verzoeker toont niet concreet aan in welk opzicht de geboden motieven niet afdoende zouden zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt derhalve niet.

3.1.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 52 en 58 van het Vreemdelingenbesluit.

3.1.2.3. Op 12 oktober 2021 diende de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Belgische schoonbroer G.N., die gebruik zou hebben gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer binnen de Europese Unie.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”*

Het artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In dit verband is het ook passend te verwijzen naar artikel 40ter, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.”

Artikel 40ter, § 1, van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot artikel 18 van voormelde wet kan het volgende worden gelezen:

“Het beoogt ook de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt.” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, DOC 54 ,1696/001, p.7).

alsook:

“De wijzigingen aangebracht in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 volgen op arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest heeft het Hof voor recht gezegd dat: “B.58.8. In zoverre hij bepaalt dat het recht op gezinshereniging van de Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan striktere voorwaarden kan worden onderworpen dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, in zijn gastland waren opgelegd, heeft de wetgever afbreuk gedaan aan het daadwerkelijke genot van het recht op vrij verkeer van de Belgen die in een gastland hebben verbleven, dat is gewaarborgd bij de artikelen 20 en 21 van het VWEU en bij artikel 45 van het Handvest van de grondrechten. Dat verschil in behandeling ten aanzien van het daadwerkelijke genot van de rechten die voortvloeien uit de status van burger van de Unie schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Die discriminatie vindt haar oorsprong echter niet in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, maar in de ontstentenis van een wetsbepaling die een Belg die reëel en daadwerkelijk zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, toelaat in België te verblijven met zijn familieleden in de zin van artikel 2, punt 2), van richtlijn 2004/38/EG die voordien met hem in een andere lidstaat van de Europese Unie hebben verbleven, mits is voldaan aan voorwaarden die niet strenger zijn dan die welke, krachtens het recht van de Europese Unie, door dat gastland waren opgelegd.(...) Met het oog op juridische duidelijkheid en om wetgevingstechnische redenen is er echter voor gekozen dit artikel volledig te herschrijven. In verband met het recht op vrij verkeer heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 12 maart 2014 (zaak C-456/12) het volgende voor recht verklaard:

“51. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, zal zich slechts voordoen wanneer het verblijf van de burger van de Unie in het gastland van dien aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te bestendigen. Bijgevolg vereist artikel 21, lid 1, VWEU niet dat elk verblijf van een burger van de Unie in het gastland waarbij hij wordt begeleid door een familielid dat derdelander is, noodzakelijkerwijs impliceert dat op het tijdstip van de terugkeer van die burger naar de lidstaat van zijn nationaliteit in die lidstaat aan dat familielid een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

52. In dit verband moet worden vastgesteld dat een burger van de Unie die de hem bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende rechten uitoefent, niet de bedoeling heeft zich op zodanige wijze in het gastland te vestigen dat dit gunstig zou zijn voor het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat land.

Bijgevolg weerhoudt de weigering om bij de terugkeer van de burger van de Unie naar zijn lidstaat van oorsprong een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan diens familieleden die derdelander zijn, een dergelijke burger er niet van om de rechten die hij aan dat artikel 6 ontleent, uit te oefenen.

53. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, dreigt zich daarentegen wel voor te doen, wanneer de burger van de Unie de rechten beoogt uit te oefenen die hij aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 ontleent. Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging – en dus van een daadwerkelijk verblijf – van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland.” In zijn ander arrest van 12 maart 2014 (zaak C-457/12), heeft het Hof zich in deze zin uitgesproken: “(...) richtlijn 2004/38 moet in die zin worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzet dat een lidstaat weigert een verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie, wanneer deze burger de nationaliteit heeft van die lidstaat en aldaar woont, maar zich in het kader van zijn beroepswerkzaamheden regelmatig naar een andere lidstaat begeeft; Artikel 45 VWEU moet in die zin worden uitgelegd dat het aan een familielid van een burger van de Unie, dat een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht verleent in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit, wanneer deze burger in laatstbedoelde lidstaat woont, maar zich als werknemer in de zin van die bepaling regelmatig naar een andere lidstaat begeeft, indien de weigering om een dergelijk verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg heeft dat de betrokken werknemer ervan wordt weerhouden de rechten die hij aan artikel 45 VWEU ontleent, daadwerkelijk uit te oefenen. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan.” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, DOC 54 ,1696/001, p.27 tot 30).

Uit het bovenvermelde blijkt duidelijk dat de wetgever specifiek heeft aangegeven inzake het vrij verkeer van Belgische onderdanen de lijn te willen volgen zoals uiteengezet in nuttige rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer inzake de toepassing van artikel 21, lid 1, met name arrest C-456/12 (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel), waaruit twee voorwaarden blijken opdat een burger van de Unie na zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst:

“(1) enerzijds moet de burger van de Unie in een andere EU-lidstaat een verblijf hebben gekend in de zin van artikel 7, lid 1, of artikel 16, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn (verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of als student dan wel een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht)

en

(2) anderzijds moet hij tijdens dit verblijf een gezinsleven opgebouwd of bestendigd hebben met het betrokken familielid, dat daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden.”

Artikel 7, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“2. Het verblijfsrecht van lid 1 strekt zich uit tot familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, en die de burger van de Unie begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, voor zover deze burger van de Unie voldoet aan de voorwaarden van lid 1, onder a), b) of c).”

Gelet op het feit dat inzake het vrij verkeer van Belgische onderdanen de wetgever specifiek heeft aangegeven de lijn te willen volgen zoals uiteengezet in nuttige rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer inzake de toepassing van artikel 21, lid 1, met name arrest C-456/12, waaruit twee voorwaarden blijken opdat een burger van de Unie na zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, zich kan laten vervoegen door zijn derdelander-familieleden in zijn EU-staat van herkomst, stelt de Raad vast dat bij het niet voldaan zijn aan één van beide voorwaarden reeds kan vastgesteld worden dat *in casu* geen aanvraag op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet kan ingediend worden daar geen beroep kan gedaan worden op artikel 21 van het VWEU of de Burgerschapsrichtlijn of het recht van vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

De verweerder heeft, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, derhalve geen voorwaarde aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toegevoegd, door te vereisen dat de verzoeker aantoonst dat hij samen met de referentiepersoon in Nederland heeft verbleven en daar een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met de referentiepersoon.

In de eerste bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

“Op 18.05.2020 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging aan met zijn Belgische schoonbroer op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 05.10.2020 geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 16.02.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV)(arrest nr. 254.042). De RVV stelde dat betrokkene in casu effectief geen aanvraag kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 en geen beroep kan doen op artikel 21 WVEU en de richtlijn 2004/38/EG onder meer omdat, zelfs als dient te worden aangenomen dat de referentiepersoon daadwerkelijk in Nederland verbleef (op adres (...) te (...)), uit de voorgelegde stukken nergens bleek dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland (het EU gastland) een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat betrokkene daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid2 of artikel 16, lid2 van de richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden.

Ondanks dit arrest diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met deze Belgische referentiepersoon, waarbij bijkomend énkél documenten worden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon geld stortte op de rekening van betrokkene in Marokko (nadat deze Marokko reeds had verlaten) en waaruit blijkt dat betrokkene en de echtgenote van de referentiepersoon (betrokkenes zus) in Marokko op hetzelfde adres wonen wanneer zij terugkeren naar Marokko. Géén van deze documenten heeft betrekking op een eventueel gezinsleven in Nederland.

Betrokkene kan bijgevolg nog steeds geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980.”

De verzoeker betoogt uitvoerig dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland heeft verbleven in toepassing van de Burgerschapsrichtlijn, hiermee lijkt de verzoeker voorbij te gaan aan de hoger aangehaalde tweede voorwaarde. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat is aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland heeft verbleven, in de zin van artikel 7, lid 1 of artikel 16, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn, is eveneens vereist dat is aangetoond dat de referentiepersoon tijdens dit verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met de verzoeker, die daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden. De verzoeker moet aantonen dat de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven met hem heeft opgebouwd of bestendigd. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“uit de voorgelegde stukken bleek [nergens] dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland (het EU gastland) een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat betrokkene daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid2 of artikel 16, lid2 van de richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden.”* In se betwist de verzoeker deze vaststelling niet. Hij betoogt daarentegen wel dat hiermee een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – *quod non* - en dat noch in de Vreemdelingenwet, noch in het Vreemdelingenbesluit staat dat hij moet aantonen dat hij met de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven met de verzoeker heeft opgebouwd of bestendigd.

Er anders over oordelen en stellen dat artikel 40ter, § 1, van de Vreemdelingenwet zou inhouden dat een familielid-derdelander van een Belg, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, niet zou moeten aantonen dat hij samen met deze Belgische onderdaan in een andere lidstaat een gezinsleven heeft opgebouwd of aldaar heeft bestendigd, en dat deze onder dezelfde voorwaarden gezinshereniging kan verkrijgen, zoals familieleden van niet-Belgische EU-burgers die zich in België vestigen, zou neerkomen op een toepassing van de Burgerschapsrichtlijn. Deze richtlijn voorziet echter uitsluitend dan in een verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G.*, § 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders, die familieleden zijn van een Unieburger, die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend (zie HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G.*, § 34). Dit geldt *a fortiori* voor derdelanders die een ander, niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn vallend familielid zijn van een Unieburger, voor wie het gastland ingevolge artikel 3, tweede lid, van dezelfde richtlijn de binnenkomst en verblijf enkel dient te vergemakkelijken (HvJ 5 september 2012, C 83/11, *Rahman*, § 19).

De Raad vermag niet te oordelen in strijd met rechtspraak van het Hof van Justitie zoals neergelegd in de bovenvermelde arresten C-456/12 en C-457/12. Immers zijn de lidstaten ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste

rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. 8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat artikel 40ter, § 1, van de Vreemdelingenwet niet vereist dat aangetoond wordt dat het familielid eveneens in de andere lidstaat verbleef en aldaar een gezinsleven met de referentiepersoon heeft opgebouwd of bestendigd en dat door dit wel te eisen de verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet.

Aangezien niet wordt weerlegd dat verzoekers situatie niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 40ter, §1, van de Vreemdelingenwet en artikel 21 van het VWEU, en aangezien artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geen mogelijkheid voorziet om een verblijfsrecht te bekomen als 'ander familielid' van een statische Belg, diende de verweerder niet te onderzoeken of de verzoeker in zijn land van herkomst al dan niet ten laste was van en/of deel uitmaakte van het gezin van zijn Belgische schoonbroer.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 40ter en 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 52 en 58 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

3.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de schoonbroer van de Belgische referentiepersoon, is nog steeds ten zijne laste en woont ook effectief samen met zijn schoonbroer en diens gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de schoonbroer is van de referentiepersoon, zij in België nog steeds samenwonen, en verzoekers schoonbroer hem in Marokko onderhield.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging in hoofde van verzoeker te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt bijgevolg in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of door het nemen van de bestreden beslissing een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een

feitenkwesie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De verzoeker moet dus bijzondere elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn schoonbroer aantonen, wil hij deze relatie beschermd zien door artikel 8 van het EVRM.

Uit lezing van de eerste bestreden akte blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het familieleven van de verzoeker. Door middel van de eerste bestreden beslissing wordt aan de verzoeker het verblijfsrecht in functie van zijn Belgische schoonbroer geweigerd.

Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoeker er niet in slaagde om volgende vaststelling uit de eerste bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten:

“Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene in februari 2019 een visum type C bekam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op familiebezoek in Nederland bij ene T. A. (...), wonende te (...) in (...). Het visum was geldig van 10.02.2019 tot 04.05.2019. Op 18.05.2020 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging aan met zijn Belgische schoonbroer op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 05.10.2020 geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 16.02.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV)(arrest nr. 254.042). De RVV stelde dat betrokkene in casu effectief geen aanvraag kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 en geen beroep kan doen op artikel 21 WVEU en de richtlijn 2004/38/EG onder meer omdat, zelfs als dient te worden aangenomen dat de referentiepersoon daadwerkelijk in Nederland verbleef (op adres (...) te (...)), uit de voorgelegde stukken nergens bleek dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland (het EU gastland) een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat betrokkene daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid2 of artikel 16, lid2 van de richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden. Ondanks dit arrest diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met deze Belgische referentiepersoon, waarbij bijkomend énkél documenten worden voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon geld stortte op de rekening van betrokkene in Marokko (nadat deze Marokko reeds had verlaten) en waaruit blijkt dat betrokkene en de echtgenote van de referentiepersoon (betrokkenes zus) in Marokko op hetzelfde adres wonen wanneer zij terugkeren naar Marokko. Géén van deze documenten heeft betrekking op een eventueel gezinsleven in Nederland.” (eigen onderlijning).

Daarnaast wordt in de eerste bestreden akte ook nog als volgt gemotiveerd:

*“Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon die bij zijn visumaanvraag in februari 2019 nog verklaarde en aantoonde in Marokko economisch actief te zijn als handelaar en waarvan dus mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan*

de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

In de tweede bestreden akte wordt hetzelfde aangehaald.

De verzoeker betoogt thans wel dat hij samenleeft met zijn schoonbroer en dat deze hem in Marokko in zijn onderhoud voorzag en hij nog steeds ten laste is van zijn schoonbroer.

Het feit dat de verzoeker thans in België inwoont bij zijn schoonbroer (de referentiepersoon), volstaat te dezen echter niet. De Raad benadrukt dat het EHRM voor meerderjarige familieleden bijkomende afhankelijkheidsfactoren verlangt opdat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Het is niet omdat de verzoeker inwoont bij zijn schoonbroer en zijn schoonbroer (thans en/of in het verleden) bepaalde kosten op hem neemt (nam), dat dit wijst op een zodanige band van afhankelijkheid dat deze valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker beperkt zich tot een overwegend rechtstheoretisch betoog, waaraan hij enkel toevoegt dat het duidelijk is dat hij en zijn schoonbroer in België nog steeds samenwonen, dat zijn schoonbroer hem in Marokko reeds onderhield en dat hij nog steeds ten laste is van zijn schoonbroer met wiens gezin hij effectief samenwoont. Een gezins- of familieleven tussen de verzoeker en zijn schoonbroer dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt evenwel niet concreet aangetoond. Bovendien gaat de verzoeker eraan voorbij dat de gemachtigde tevens heeft gemotiveerd dat uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten hem zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze dan ook niet aangetoond.

3.2.3. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl. St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2).

Daar hierboven reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoeker niet aantoont dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden aangenomen.

3.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.3.1.

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om onmiddellijk het grondgebied te verlaten.

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoeker zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Anderzijds wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van de referentiepersoon, er geen sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf of minderjarige kinderen en er geen actuele medische problematiek in hoofde van verzoeker zou bestaan.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

2.3.2.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

2.3.3.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat

onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond”.

2.3.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, ‘Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur’ (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52,§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verblijfsbesluit.

2.3.5.

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten , opgelegd in toepassing van artikel 7, 1, 2° Vw.

Conform artikel 74/14, §1 Vw. bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn.

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk : “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien verweerder toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) voorziet eveneens dat een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden opgelegd bij het opleggen van een terugkeerbesluit. In de regel bedraagt dit een termijn van zeven tot dertig dagen. Slechts in een limitatief omschreven geval kan een termijn van korter dan zeven dagen of zelfs geen termijn voor vrijwillig vertrek worden opgelegd.

Zo luidt artikel 7 van de genoemde richtlijn als volgt:

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

(...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de

openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. (...)"

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Hiermee wordt opnieuw uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2.3.6.

Dat in casu verweerder toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 1° Vw. om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen, als om een termijn van 0 dagen op te leggen met als motivatie dat een risico op onderduiken zou bestaan in hoofde van verzoeker.

Verzoeker zou immers geen gevolg gegeven hebben aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 12 oktober 2020 betekend werd en zou een nieuwe verblijfsaanvraag hebben ingediend.

Dat artikel 1, §1, 11° Vw. het risico op onderduiken definieert als :

1° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken"

Verder stelt artikel 1, §2, 4° en 6° Vw. :

"§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...) 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

- a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen; e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);*

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend".

In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat de vastgelegde objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om :

"feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt" (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc. nr. 54-2548/001, p. 18).

Verder wordt er in de voorbereidende werken uitdrukkelijk op gewezen dat:

"Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. (...) Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in

een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken. (..)" (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Derhalve diende verweerder op grond van de objectieve criteria en aan de hand van feitelijke omstandigheden van de omstandigheden van de zaak, te beoordelen of er in casu een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker bestond.

Dat verweerder dit nagelaten heeft te doen.

Meer bepaald werd aan verzoeker slechts één voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten betekend en dit n.a.v. een negatieve beslissing inzake een aanvraag gezinshereniging met zijn schoonbroer.

Omdat na lezing van deze negatieve beslissing pas duidelijk werd wat er nog ontbrak aan zijn aanvraag gezinshereniging, heeft verzoeker geen beroep aangetekend tegen deze beslissing, doch besloot een nieuwe aanvraag in te dienen met bijkomende stukken teneinde zijn aanvraag met extra stukken te staven.

Verzoeker ging er dan ook vanuit dat zijn volgende aanvraag gezinshereniging, wel zou worden goedgekeurd en maakte dan ook geenszins misbruik van de procedure.

Dat het dan ook geenszins redelijk is om aan de hand hiervan te besluiten dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken zou bestaan en de bestreden beslissing bovendien geenszins de individuele situatie van verzoeker in zijn totaliteit heeft onderzocht.

Dat verweerder dan ook automatisch een bevel heeft afgeleverd om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, zonder individueel onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Bovendien had verweerder de mogelijkheid om – indien hij vreesde dat verzoeker zou onderduiken, quod certe non – preventieve maatregelen aan verzoeker op te leggen, zoals zich bv. aanmelden bij de burgemeester, een financiële waarborg stellen, om het risico op onderduiken te vermijden.

Verweerder besliste echter om zonder enig individueel onderzoek, noch het gebruik maken van preventieve maatregelen, onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker af te leveren met een termijn van 0 dagen.

Dat al evenmin enige motivering gegeven werd waarom verweerder onmiddellijk voor de zwaarste optie koos en waarom geen individueel onderzoek werd uitgevoerd of preventieve maatregelen werden opgelegd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., artikel 52, § 4, 5e lid Vreemdelingenbesluit, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nl. de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.3.2. Beoordeling

3.3.2.1. Uit een lezing van het derde middel blijkt dat het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 15 februari 2022.

De verzoeker kan *in casu* niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling handelt immers over inreisverboden. Artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *"de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt"*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing tot weigering

van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het derde middel is, wat dit onderdeel betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Wat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, maakt de gemachtigde uitdrukkelijk toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet en licht hij onder meer toe dat het legaal verblijf van de verzoeker is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat de verzoeker een gezonde en volwassen persoon is die bij zijn visumaanvraag in februari 2019 nog verklaarde en aantoonde in Marokko economisch actief te zijn als handelaar en waarvan dus mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en schoonbroer. Er wordt nog gemotiveerd dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoeker hier niet toe in staat zou zijn. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM wordt uiteengezet dat pas wanneer bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, anders dan de normale actieve banden, er van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM sprake kan zijn. De gemachtigde stelt vast dat uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten de verzoeker zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Er wordt eveneens toegelicht dat uit het administratief dossier niet blijkt dat een terugkeer naar Marokko een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, en dat er geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek in hoofde van de verzoeker.

Daarnaast wordt nog gemotiveerd waarom de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, waarbij als juridische grondslag wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestaat nu de verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en hij onmiddellijk na de vorige beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

De gemachtigde verduidelijkt hieromtrent dat de verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2020 dat hem op 12 oktober 2020 werd betekend en waarvan de verzoeker niet het bewijs heeft geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Er wordt benadrukt dat de verzoeker diende te weten dat het beroep dat hij indiende tegen het bevel van 5 oktober 2020 geen schorsende werking had. Dit beroep werd bovendien al afgewezen op 16 februari 2021. De verzoeker diende, aldus de gemachtigde, dus ook te weten dat het attest van immatriculatie dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Daarnaast stelt de gemachtigde vast dat de verzoeker op 18 mei 2020 een eerste aanvraag gezinshereniging indiende in functie zijn Belgische schoonbroer en op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat deze aanvraag op 5 oktober 2020 werd geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, en dat het beroep werd verworpen door de Raad. Er wordt verder gemotiveerd dat de verzoeker, ondanks dit arrest, opnieuw een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van dezelfde Belgische referentiepersoon waarbij opnieuw geen enkel stuk wordt voorgelegd waaruit een mogelijk gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland zou kunnen worden afgeleid. De gemachtigde leidt hieruit af dat de verzoeker de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om

via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, dit ook aangezien hij door de aanvraag in toepassing van artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet in afwachting van de behandeling van de aanvraag onder een attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De gemachtigde benadrukt tevens dat de verzoeker, gelet op de eerdere weigeringsbeslissing, wist dat zijn tweede aanvraag geen kans zou maken temeer hij nog steeds de gevraagde bewijsstukken van een gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland niet kon voorleggen en enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen tot een andere beoordeling te komen.

Deze vaststellingen, die overigens op geen enkele wijze worden betwist, betreffen de individuele situatie van de verzoeker. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat er niet is overgaan tot een onderzoek van zijn individuele situatie en dat niet wordt gemotiveerd waarom precies wordt besloten om hem geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen.

Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent, maar volgens de verzoeker is de bestreden beslissing niet grondig gemotiveerd zodat de motiveringsplicht wordt geschonden. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Waar de verzoeker de schending aanvoert van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit en dit correct citeert, maakt hij de schending ervan echter niet aannemelijk. Uit het gegeven dat deze bepaling geen verplichting oplegt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, kan hoegenaamd niet afgeleid worden dat de bevoegde gemachtigde geen bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. Het al dan niet gebonden karakter van het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten is in dit geval niet relevant. De gemachtigde is krachtens het voormelde artikel 52, § 4, vijfde lid, immers wel degelijk bevoegd om tevens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en de verzoeker weerlegt niet dat zijn legaal verblijf inmiddels is verstreken zodat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit ontnemt dan ook niet de bevoegdheid van de verweerder om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In zoverre de verzoeker tenslotte nog verwijst naar een aantal arresten van de Raad van State met nrs. 220.339, 220.340 en 221.165 en naar de arresten met nummers 101 636 en 101 637 van 25 april 2013 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Dit geldt des te meer nu in de bestreden beslissing wel wordt gemotiveerd waarom aan de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en dit in tegenstelling tot de zaken waarnaar hij verwijst.

De verzoeker toont niet aan en de Raad ziet niet in waarom dat de opgegeven motieven, in rechte en in feite, niet afdoende zouden zijn om te begrijpen waarom de gemachtigde overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

De verzoeker maakt niet duidelijk met welk dienstig gegeven de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de banden van de verzoeker met zijn schoonbroer in rekening werden gebracht. De verzoeker betwist niet dat hij geen minderjarige kinderen in België, noch een medische problematiek heeft. De verzoeker brengt met betrekking tot zijn familiale situatie ook geen verdere gegevens bij die de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte niet in rekening zou hebben gebracht. De verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve of onzorgvuldige feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. Deze bepalingen vormen een omzetting van artikel 7, lid 4, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

In casu werd ervoor geopteerd om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen wegens een risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn, dat het *“risico op onderduiken”* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *“actueel en reëel”* moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken

bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie wordt benadrukt dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en dat elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Automatische aannames doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (zie bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergerelateerde taken, *Pb.L. 19 december 2017, nr. 339/92*).

Aldus bevat artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet enerzijds een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

In dit kader herinnert de Raad aan het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid verplicht haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd inzake de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

"Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.10.2020 dat hem op 12.10.2020 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij indiende tegen het bevel (bijlage 20) van 05.10.2020 geen schorsende werking had. Het beroep werd overigens al afgewezen op 16.02.2021. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Op 18.05.2020 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging aan met zijn Belgische schoonbroer op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 05.10.2020 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 16.02.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV)(arrest nr. 254.042). De RVV stelde dat betrokkene in casu effectief geen aanvraag kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 en geen beroep kan doen op artikel 21 VWEU en de richtlijn 2004/38/EG onder meer omdat, zelfs als dient te worden aangenomen dat de referentiepersoon daadwerkelijk tijdelijk in Nederland verbleef (op adres (...) te (...)),

uit de voorgelegde stukken nergens bleek dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland (het EU gastland) een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat betrokkene daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden.

Ondanks dit arrest diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met deze Belgische referentiepersoon, waarbij opnieuw geen enkel stuk wordt voorgelegd waaruit een mogelijk gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland zou kunnen worden afgeleid. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvragen gezinshereniging dat zijn tweede aanvraag geen kans zou maken temeer hij nog steeds de gevraagde bewijsstukken van een gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland niet kon voorleggen en enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.”

De verzoeker meent dat de verweerder nagelaten heeft om op grond van objectieve criteria en aan de hand van feitelijke omstandigheden van de zaak te beoordelen of er een risico op onderduiken in hoofde van de verzoeker bestond. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat de verweerder toepassing heeft gemaakt van het vierde en het zesde objectieve criterium, zoals bepaald in artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet, en dat de verweerder ook concreet heeft toegelicht op welke feitelijke omstandigheden hij zich hiertoe heeft gebaseerd.

De verzoeker licht toe dat pas na lezing van de negatieve beslissing duidelijk werd wat er nog ontbrak aan zijn aanvraag gezinshereniging, hij besloot geen beroep aan te tekenen tegen de beslissing maar een nieuwe aanvraag in te dienen met bijkomende stukken om zijn aanvraag met extra stukken te staven. Hij geeft mee dat hij er vanuit ging dat zijn volgende aanvraag gezinshereniging wel zou worden goedgekeurd en hij dan ook geenszins misbruik maakt van de procedure. De verzoeker betoogt dat zijn individuele situatie in zijn totaliteit niet werd onderzocht.

De verzoeker dwaalt evenwel waar hij voorhoudt dat hij tegen de eerste weigeringsbeslissing geen beroep aantekende. Op 10 november 2020 diende de verzoeker immers een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de gemachtigde van 5 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 249 169 van 16 februari 2021 heeft de Raad dit beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoeker maakt met zijn foutieve stelling, dat hij geen beroep aantekende tegen de eerste weigeringsbeslissing, geenszins aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd:

“Op 18.05.2020 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging aan met zijn Belgische schoonbroer op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 05.10.2020 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 16.02.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV)(arrest nr. 254.042). De RVV stelde dat betrokkene in casu effectief geen aanvraag kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 en geen beroep kan doen op artikel 21 VWEU en de richtlijn 2004/38/EG onder meer omdat, zelfs als dient te worden aangenomen dat de referentiepersoon daadwerkelijk tijdelijk in Nederland verbleef (op adres (...) te (...)), uit de voorgelegde stukken nergens bleek dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland (het EU gastland) een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat betrokkene daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden.

Ondanks dit arrest diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met deze Belgische referentiepersoon, waarbij opnieuw geen enkel stuk wordt voorgelegd waaruit een mogelijk gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland zou kunnen worden afgeleid. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake

zijn aanvragen gezinshereniging dat zijn tweede aanvraag geen kans zou maken temeer hij nog steeds de gevraagde bewijsstukken van een gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland niet kon voorleggen en enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.”

De verzoeker betwist niet dat reeds in 's Raads arrest met nummer 249 169 van 16 februari 2021 werd vastgesteld dat *“uit de voorgelegde stukken nergens bleek dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland (het EU gastland) een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat betrokkene daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden.”* De verzoeker betwist evenmin dat hij vervolgens een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend waarbij *“opnieuw geen enkel stuk wordt voorgelegd waaruit een mogelijk gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland zou kunnen worden afgeleid”*. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat in de eerste bestreden akte op onredelijke wijze wordt vastgesteld dat hij *“wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvragen gezinshereniging dat zijn tweede aanvraag geen kans zou maken temeer hij nog steeds de gevraagde bewijsstukken van een gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland niet kon voorleggen en enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.”* De verzoeker toont derhalve evenmin aan dat in de eerste bestreden akte op onredelijke wijze wordt besloten dat hij *“de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 (misbruikt) louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”*

De verzoeker betoogt thans wel dat zijn individuele en persoonlijke situatie niet werd onderzocht maar hij laat na enige concreet element naar voor te brengen waarmee de verweerder bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoeker betreurt dat hem geen preventieve maatregelen werden opgelegd en dat hij onmiddellijk geen enkele termijn kreeg om het grondgebied te verlaten. Uit artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder *“kan”* afwijken van de termijn, bepaald in § 1, indien er een risico op onderduiken bestaat. De verzoeker maakt met zijn loutere opportuniteitskritiek niet aannemelijk dat de verweerder op onredelijke wijze zijn beleidsvrijheid heeft ingevuld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4. In een vierde en laatste middel voert de verzoeker nogmaals de schending aan van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

3.4.1. Het vierde middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.4.1.

Dat aan verzoeker tevens een inreisverbod voor een termijn van drie jaar werd betekend.

Dat artikel 74/11 luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. § 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu werd het inreisverbod genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° Vw.

2.4.2.

Artikel 74/11 Vw. vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn).

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de Terugkeerrichtlijn.

Doch artikel 74/11, § 2, tweede lid Vw. voorziet dat de gemachtigde zich “kan” onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen, zodat verweerder de mogelijkheid had om ervoor te kiezen geen inreisverbod op te leggen.

Dat evenwel geen enkele motivering werd gegeven waarom het in casu noodzakelijk was aan verzoeker een inreisverbod op te leggen, nu verzoeker voorafgaand aan de negatieve aanvraag gezinshereniging, slechts éénmaal een vorige aanvraag had gedaan en er dus van misbruik van de procedure geen sprake is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

2.4.3.

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake en kon een termijn opleggen van minder dan 3 jaar, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Dat verweerder wel een motivering heeft gegeven waarom aan verzoeker een inreisverbod dient te worden opgelegd, doch nergens uitvoerig gemotiveerd wordt waarom voor een termijn van 3 jaar werd gekozen.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd van maar liefst een volledig decennium (!), terwijl verzoeker al meer dan 6 jaar in België verblijft, al jaren werkzaam is en zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er in casu sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Dat het inreisverbod dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 74/11 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals de motiveringsplicht.”

Uit dit betoog blijkt duidelijk dat het vierde middel enkel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

3.4.2. Beoordeling

3.4.2.1. De verzoeker voert in de aanhef onder meer de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4, vijfde lid van het “KB van 8 oktober 1981” aan, doch hij laat na om deze met concrete gegevens uit te werken. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit door de tweede bestreden beslissing geschonden acht.

Daarenboven blijkt uit de lezing van het vierde middel dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. De verzoeker kan tegen de tweede bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

Het vierde middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.4.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, ook een uitgebreide motivering inzake de redenen waarom hem een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene in februari 2019 een visum type C bekam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op familiebezoek in Nederland bij ene T. A. (...), wonende te (...) in Rotterdam. Het visum was geldig van 10.02.2019 tot

04.05.2019. Op 18.05.2020 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging aan met zijn Belgische schoonbroer op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 05.10.2020 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 16.02.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV)(arrest nr. 254.042). De RVV stelde dat betrokkene in casu effectief geen aanvraag kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 en geen beroep kan doen op artikel 21 VWEU en de richtlijn 2004/38/EG onder meer omdat, zelfs als dient te worden aangenomen dat de referentiepersoon daadwerkelijk tijdelijk in Nederland verbleef (op adres (...) te (...)), uit de voorgelegde stukken nergens bleek dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland (het EU gastland) een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat betrokkene daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden. Ondanks dit arrest diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met deze Belgische referentiepersoon, waarbij opnieuw geen enkel stuk wordt voorgelegd waaruit een mogelijk gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland zou kunnen worden afgeleid. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvragen gezinshereniging dat zijn tweede aanvraag geen kans zou maken temeer hij nog steeds de gevraagde bewijsstukken van een gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland niet kon voorleggen en enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.10.2020 dat hem op 12.10.2020 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij indiende tegen het bevel (bijlage 20) van 05.10.2020 geen schorsende werking had. Het beroep werd overigens al afgewezen op 16.02.2021. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon die bij zijn visumaanvraag in februari 2019 nog verklaarde en aantoonde in Marokko economisch actief te zijn als handelaar en waarvan dus mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

De verzoeker verwijst naar 's Raads arrest met nummer 134 781 van 9 december 2014 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering over de duur van het inreisverbod vereist is aangezien de verweerder

een keuzemogelijkheid heeft. De verzoeker benadrukt dat de duur van het inreisverbod kan variëren van één dag tot drie jaar.

De verzoeker toont echter niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad stelde in het arrest met nummer 134 781 van 9 december 2014 vast dat uit het toenmalig bestreden inreisverbod “*enkel een motivering blijkt dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting*”. In de thans bestreden beslissing wordt evenwel op uitgebreide wijze ingegaan op de specifieke elementen eigen aan het geval van de verzoeker en wordt er specifiek gemotiveerd waarom de verzoeker een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd. De verweerder dient niet uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen inreisverbod met een minder lange duurtijd kon worden opgelegd.

Aldus kunnen de motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4.2.3. Voor de theoretische uiteenzetting van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.2.2. werd uiteengezet.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de verzoeker een inreisverbod met een termijn van drie jaar wordt opgelegd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene in februari 2019 een visum type C bekam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko met oog op familiebezoek in Nederland bij ene T. A. (...), wonende te (...) in Rotterdam. Het visum was geldig van 10.02.2019 tot 04.05.2019. Op 18.05.2020 diende betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging aan met zijn Belgische schoonbroer op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 05.10.2020 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 16.02.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV)(arrest nr. 254.042). De RVV stelde dat betrokkene in casu effectief geen aanvraag kan indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 en geen beroep kan doen op artikel 21 VWEU en de richtlijn 2004/38/EG onder meer omdat, zelfs als dient te worden aangenomen dat de referentiepersoon daadwerkelijk tijdelijk in Nederland verbleef (op adres (...) te (...)), uit de voorgelegde stukken nergens bleek dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland (het EU gastland) een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd en dat betrokkene daar een afgeleid verblijfsrecht heeft verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden. Ondanks dit arrest diende betrokkene opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met deze Belgische referentiepersoon, waarbij opnieuw geen enkel stuk wordt voorgelegd waaruit een mogelijk gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland zou kunnen worden afgeleid. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van

immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzake zijn aanvragen gezinshereniging dat zijn tweede aanvraag geen kans zou maken temeer hij nog steeds de gevraagde bewijsstukken van een gemeenschappelijk gezinsleven in Nederland niet kon voorleggen en enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.10.2020 dat hem op 12.10.2020 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij indiende tegen het bevel (bijlage 20) van 05.10.2020 geen schorsende werking had. Het beroep werd overigens al afgewezen op 16.02.2021. Betrokkene diende eveneens te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon die bij zijn visumaanvraag in februari 2019 nog verklaarde en aantoonde in Marokko economisch actief te zijn als handelaar en waarvan dus mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en schoonbroer. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Uit de betrokken motivering blijkt niet dat de verweerder op nagenoeg automatische wijze een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximumduur van drie jaar. Het gaat erom dat de verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Hij toont ook niet aan dat de verweerder specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

De verzoeker dwaalt bovendien waar hij voorhoudt dat hem een inreisverbod wordt opgelegd waarbij de duur van het inreisverbod een volledig decennium bedraagt. Uit een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4.3. Het vierde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE